

енна власт на султана, но при условие на административна автономия. За да може, обаче, да защитава границите на тая област, султанът имаше приво да издига укрепления по нейните сухопътни и морски граници, да държи тамъ свои гарнизони. Единъ генералъ-губернаторъ, назначенъ бѣхъ султана, съ съгласието на Великите сили, се поставяше на чело на управлението за петгодишенъ периодъ. Пазенето на вътрешния редъ бѣше възложено на мѣстната жандармерия, подпомагана отъ мѣстната милиция. Офицерите на тия две тѣла, споредъ Берлинския конгресъ, трѣбваше да се назначаватъ отъ султана, съразмѣрно съ числото на разните народности и религии. Генералъ-губернаторътъ имаше право да повика турски войски въ случай, че се заплаши вътрешния или външния редъ въ областта. По тия постановления на Берлинския конгресъ, Източна Румелия бѣше една турска област само съ административна автономия, подобна на она въ Критъ или Либанъ, но която при неблагоприятни обстоятелства можеше да се изроди въ една административна реформа, подобна на оная, съ които се ознаменуваха на времето разните хумаюни, а после и европейските реформи въ Критъ и Македония.

Такова злостъствие не постигна областта по нѣколко причини: 1. защото тя не бѣше въ турски ръце, а бѣше окупирана и управлявана отъ руски войски и висши граждански власти, които създадоха една здрава военна и гражданска администрация; 2. защото управлението попадна въ ръцете на просвѣтени и преданни на дѣлото руси и българи; 3. защото въ самия Берлински конгресъ се предвиждаше една международна комисиия, която да изработи въ срокъ отъ три месеца единъ органически уставъ (конституция) за уреждането на Източна Румелия; тая комисиия трѣбваше да опредѣли въ подробности правата на генералъ-губернатора, както и административния, сѣдебния и финансовъ режимъ на областта, като има за база различните закони и предложения, направени въ 8-то заседание на Цариградската конференция и 4. голѣмото родолюбие и сговорностъта, които проявиха презъ първите години българите въ Източна Румелия.

Руските окупационни власти чувствуваха, че ако сполучатъ да създадатъ въ Източна Румелия една добра милиция и жандармерия отъ мѣстни жители, съразмѣрно съ числото на население, на което болшинството бѣше българско; ако уредятъ едно образцово гражданско управление, въ което да влизатъ най-почтените и най-интелигентните хора на страната, то и назначениятъ